

Arrest

nr. 302 559 van 29 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 september 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 3 maart 2022 de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze luidt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U werd geboren in Barkunda, in het district Kama van de provincie Nangarhar in Afghanistan en verbleef daar tot uw vertrek in 08/1398 (komt overeen met 11/2019, nvdr). U ging naar school tot uw vertrek, toen u in de zevende klas zat, het eerste jaar van het secundair.

Uw vader zat bij het leger en werd bedreigd door de Taliban om het leger te verlaten. Zeven maanden voor uw vertrek, 01/1398 (04/2019), kwam de Taliban naar uw huis. Uw vader was echter niet thuis, dus moesten jullie hem doorgeven dat hij moest stoppen met zijn werk en zich bij hen moest aansluiten. Dit werd in 04/1398 (07/2019) gevolgd door een dreigbrief en zijn weigering leidde ertoe dat u thuis ontvoerd werd kort voor uw vertrek. U werd ongeveer vier dagen vastgehouden in Khewa, waarna u kon vluchten naar het huis van uw tante in Tangay en nog dezelfde dag vertrok uit het land.

U verliet Afghanistan uit angst voor de Taliban.

U vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 11 september 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u uw taskara, uw schoolverlatingscertificaat, twee dreigbrieven van de Taliban, certificaten van uw vader, zijn militaire identiteitskaart en bankkaart, een foto van uw vader en een bewijs van zijn werkplaats neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Ten eerste stelt het CGVS immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 11 september 2020 14 jaar oud te zijn (geboren op 20 september 2005). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 17 september 2020 een leeftijd werd toegekend van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat uw moeder u uw leeftijd vertelde (CGVS p. 6), maar het valt te betwijfelen dat een moeder zich op dergelijk flagrante wijze zou vergissen over de leeftijd van haar kind.

U legt ook een taskara voor, waarop uw leeftijd vermeld staat als 11 in 1394, wat overeenkomt met 2015, in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara. Temeer gezien uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde. Bovendien hebben documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die

niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Ten tweede ontkent u dat uw vader het Facebookaccount I.(...) heeft (CGVS p. 9; 18), hoewel de man die het onderwerp is van deze foto's onmiskenbaar hard lijkt op de foto's op de documenten van uw vader die u neerlegde. Bovendien is zijn naam dezelfde die u opgeeft voor uw vader. U haalt aan dat uw vader veel ouder is dan de man op de Facebook-foto's (CGVS p. 18), maar het kan hier natuurlijk om oudere foto's gaan. U lijkt hier dus een deel van uw identiteit achter te houden.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u vervolgd zou worden door de Taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste stoelt uw relaas op de job van uw vader als militair. U weet zijn tewerkstelling bij het leger echter niet aannemelijk te maken. Vooreerst konden uw verklaringen over zijn tewerkstelling allerm minst overtuigen. U verklaart immers dat hij al zo lang u zich kan herinneren voor het leger werkt (CGVS p. 16), maar kan zo goed als geen verdere informatie geven over de verschillende aspecten van zijn job. U kan niet precies vertellen waar in de provincie Zabul hij gestationeerd was, hoewel dit zelfs vermeld staat in de documenten die u neerlegt. U weet ook niet wat zijn rang als baridman inhoudt, kan geen omschrijving geven van zijn specifieke taken of zelfs van het onderdeel van het leger waar hij voor werkt, hoewel ook dit laatste weer aangegeven staat in de documenten die u neerlegt. U kan niet aangeven met welke wapens hij werkt, kent geen van zijn collega's en kan over het algemeen niets vertellen over zijn job dat niet vermeld staat in de documenten die u neerlegde, en, zoals supra aangegeven, kan u zelfs niet alle informatie verschaffen die wel in deze documenten vermeld staat (CGVS p. 16-18).

Verder weten ook deze documenten de appreciatie van het CGVS niet om te buigen. Zoals supra reeds aangegeven bent u zelf niet volledig op de hoogte van alle informatie die u neerlegt. Nochtans kan van iemand die documenten neerlegt ter ondersteuning van een verzoek om internationale bescherming en in het bijzonder van de geloofwaardigheid van zijn aangehaalde problemen verwacht worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van deze documenten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde. Bovendien hebt u door uw mogelijk valse taskara voor te leggen, al extra twijfels opgeroepen over de waarachtigheid van deze documenten. Daarnaast legt u geen bewijzen voor van de band tussen de man die u aangeeft als uw vader en uzelf, behalve zijn naam op uw taskara, die supra reeds als ongeloofwaardig werd bestempeld. Wat de foto van uw vader in uniform betreft, dient opgemerkt dat ook hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering geen garantie biedt van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werd genomen.

Deze elementen samen zorgen ervoor dat uw verklaringen over de tewerkstelling van uw vader als militair ongeloofwaardig zijn. Aangezien de rest van uw voorgehouden problemen volledig voortvloeien uit de job van uw vader, zijn die bijgevolg ook niet geloofwaardig.

Ten tweede weet u uw verklaringen over het gedrag van de Taliban niet aannemelijk te maken, ook indien de basis van uw problemen, in casu de job van uw vader, geloofwaardig zou zijn -quod non-. Ten eerste is het niet aannemelijk dat de Taliban eerst zeven maanden lang zo goed als niets zou ondernemen, om u vervolgens plots te ontvoeren en te martelen. U verklaart dat de Taliban reeds zeven maanden voor uw ontvoering langskwamen bij u thuis, dat ze vervolgens één à anderhalve maand later terugkwamen en anderhalve tot twee maanden later een dreigbrief afleverden. Daarna duurde het nog vier maanden voor ze u plots ontvoerden (CGVS p. 19-20). Het is niet aannemelijk dat de Taliban zo lang zoveel geduld zou opbrengen, om dan vervolgens zulke strenge maatregelen te nemen.

Ten tweede weet u het ook niet aannemelijk te maken dat ze u bij deze ontvoering wilden rekruteren. Uit informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke

belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U verklaart geen speciale vaardigheden te hebben en gerekruteerd te zijn geweest omdat uw vader bij het leger zat (CGVS p. 22). Die omstandigheid maakt het echter net minder geloofwaardig dat de Taliban u zou willen rekruteren: hun vervolging van uw vader maakt het duidelijk minder aannemelijk dat u loyaal zou worden aan de Taliban.

Deze elementen samen leiden ertoe dat uw verklaringen over het gedrag van de Taliban ongeloofwaardig zijn.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op slechts een paar uur (CGVS p. 15) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS p. 15). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliët in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied.

De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire

socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Uw schoolverlatingscertificaat heeft geen relevantie voor uw problemen en de dreigbrieven van de Taliban die u neerlegt zijn grotendeels handgeschreven en dus makkelijk na te maken. Bovendien werd er supra al op gewezen dat documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient hierbij herhaald dat uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, van “artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003”, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij benadrukt dat hij heeft meegewerkt en dat hij een aantal documenten heeft voorgelegd ter staving van zijn problemen met de Taliban alsook de werkzaamheden van zijn vader. Hij laat gelden dat rekening moet worden gehouden met zijn profiel, zijnde geen militair en niet

hooggeschoold. Verder stelt hij dat, waar het geduld van de taliban niet aannemelijk wordt geacht, de verwerende partij de realiteit uit het oog verliest en uitgaat van de vooronderstelling dat het gedrag van de taliban te voorspellen valt, quod non. Verzoeker wijst er nog op dat hij over de ontvoering gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd.

Hij verwijst vervolgens naar de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en kaart ook de algemene veiligheidssituatie in het land aan. Verzoeker verwijst naar en citeert in dit verband uit diverse artikelen en rapporten.

Verzoeker voert verder geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 6 maart 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een eerste aanvullende nota over waarin te kennen wordt gegeven dat verzoeker is afgevoerd van ambtswege. Uit het bijgevoegde uittreksel uit het wachtregister, geconsulteerd op 6 maart 2023, blijkt dat het om een voorstel tot afvoering van ambtswege van 12 december 2022 gaat.

Uit een actualisatie van het wachtregister (zie rechtsplegingsdossier) blijkt dat verzoeker actueel staat ingeschreven in het wachtregister op een adres in Antwerpen. Van een afvoering van ambtswege uit de bevolkingsregisters, en derhalve een vermoeden van vertrek uit België, is geen sprake. Verzoeker getuigt dan ook van het rechtens vereiste actueel belang.

3.2. De verwerende partij maakt op 13 oktober 2023 overeenkomstig voormeld artikel een tweede aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA "*Afghanistan: Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- UNAMA "*Impact of Improved Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een opr0echte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker te worden vervolgd door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij het voormalige Afghaanse leger.

5.2. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende stukken neer bij het CGVS.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben.

In dit kader volgt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS, map met landeninformatie, COI Focus “Afghanistan: corruptie en documentenfraude”, 14 januari 2021) dat de beschikbaarheid en betrouwbaarheid van Afghaanse documenten als erg onzeker geldt en dit omwille van grootschalige corruptie, fraude en vervalsing bij het verkrijgen van officiële Afghaanse overheidsdocumenten of documenten die zijn uitgegeven door andere personen of instanties dan de voormalige overheid, alsook omwille van de inmenging van smokkelnetwerken waardoor de authenticiteit van Afghaanse documenten over het algemeen laag is. Bijgevolg kan aan de voorgelegde Afghaanse documenten maar een zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt onderstreept. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De bewijswaarde van zijn taskara wordt in casu nog meer ondermijnd door de resultaten van verzoekers leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie. In de bestreden beslissing wordt er terdege op gewezen dat, in het kader van dit leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 17 september 2020, verzoekers leeftijd werd vastgesteld op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, wat betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum evengoed 18,6 jaar oud was (AD CGVS, stuk 7, Beslissing tot leeftijdsbepaling, FOD Justitie, dienst Voogdij, 21 september 2020). Dit leeftijds-onderzoek wijst uit dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet 14 jaar oud en minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden (zie bijlage 26). Er ligt een verschil van minstens 4 jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek. Bovendien is de vermelding op verzoekers taskara dat hij 11 jaar oud was in 2015 (AD CGVS, stuk 5, map met documenten) eveneens in tegenspraak met de bevindingen van het leeftijdsonderzoek.

De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijds-onderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

De voorgelegde taskara kan in casu, wegens zijn beperkte bewijswaarde, niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek en gelet op wat voorafgaat kan zelfs worden getwijfeld aan de echtheid ervan. De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij stelt: *“Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.”*

Daarbij komt nog dat verzoeker raadselachtige verklaringen aflegt over het facebookaccount van zijn vader en derhalve een deel van zijn identiteit lijkt achter te houden. De commissaris-generaal bemerkt hierover terdege: *“Ten tweede ontkent u dat uw vader het Facebookaccount I.(...) heeft (CGVS p. 9; 18), hoewel de man die het onderwerp is van deze foto's onmiskenbaar hard lijkt op de foto's op de documenten van uw vader die u neerlegde. Bovendien is zijn naam dezelfde die u opgeeft voor uw vader. U haalt aan dat uw vader veel ouder is dan de man op de Facebook-foto's (CGVS p. 18), maar het kan hier natuurlijk om oudere foto's gaan.”* Verzoeker laat deze bevinding volledig ongemoeid en brengt geen elementen bij waaruit het tegendeel blijkt.

Rekening houdend met de beschikbare landeninformatie over corruptie en documentenfraude in Afghanistan kan aan de certificaten van zijn vader, zijn militaire identiteitskaart en bankkaart en een bewijs van zijn werkplaats evenzeer slechts een beperkte bewijswaarde worden gehecht. Overigens, gelet op de twijfels omtrent de echtheid van de verzoekers taskara, rijzen er hierdoor redelijkerwijze ook twijfels over

de echtheid van de documenten van zijn vader. Daarnaast, en belangrijk, liggen er geen bewijzen voor die de band tussen de man die verzoeker aanduidt als zijn vader en zichzelf aannemelijk maken, behalve enkel de naam van deze man op verzoekers taskara, waarvan de echtheid hierboven reeds in twijfel wordt getrokken. Ook deze bevindingen, eveneens aangehaald in de bestreden beslissing, laat verzoeker geheel ongemoeid.

In dezelfde zin kan ook aan de twee originele dreigbrieven die de taliban zouden hebben afgeleverd, die overigens grotendeels handgeschreven zijn en gemakkelijk na te maken zijn, slechts een beperkte bewijswaarde worden gehecht. Uit de COI Focus "*Afghanistan: corruptie en documentenfraude*" blijkt immers dat nachtbrieven van de taliban soms worden verkocht aan asielzoekers voor erg hoge prijzen teneinde hun asielrelaas te ondersteunen.

Verzoekers schoolverlatingscertificaat heeft enkel betrekking op zijn schoolcarrière en staat hier niet ter discussie. Verder vermeldt dit documenten nergens zijn leeftijd of geboortedatum waardoor het niet kan dienen ter ondersteuning van zijn beweerde leeftijd.

De foto van zijn vader geniet slechts beperkte bewijswaarde daar een foto door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie biedt over de plaats waar, het ogenblik waarop en de omstandigheden waarin deze foto is genomen.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad zal daarom verder nagaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten.

De commissaris-generaal stelt terdege vast dat verzoekers verklaringen over de voorgehouden tewerkstelling van zijn vader als militair niet geloofwaardig zijn nu hij zo goed als geen verdere informatie kan geven over de verschillende aspecten van zijn job. Verzoeker weet het gedrag van de taliban evenmin aannemelijk te maken: ten eerste acht de commissaris-generaal de geduldige houding van de taliban ongeloofwaardig, ten tweede maakt verzoeker niet aannemelijk dat ze hem bij zijn ontvoering wilden rekruteren. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan op zeer korte tijd kon organiseren en bemerkt de commissaris-generaal nog dat verzoeker geen internationale bescherming heeft aangevraagd in Italië en Frankrijk waarlangs hij naar België reisde.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen vinden steun in het administratief dossier, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.4. Ter verklaring voor zijn gebrekkige kennis over de verschillende aspecten van de tewerkstelling van zijn vader als militair, repliceert verzoeker dat hij geen militair is noch hooggeschoold is om die kennis over de functie van zijn vader te hebben. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker nochtans dat hij naar school ging tot zijn vertrek (verklaring DVZ, 11, 12). Vermits hoger is gebleken dat hij bij vertrek uit Afghanistan in november 2019 niet 14 jaar oud was maar minstens 17 jaar moet zijn geweest, kan deze uitleg niet als vergoelijking dienen. Verder werden verzoeker geen vragen gesteld waarvoor een eigen militaire achtergrond noodzakelijk was, maar wel eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van zijn vader, zoals waar precies in de provincie Zabul zijn vader gestationeerd was, wat zijn rang als baridman inhoudt, het omschrijven van zijn specifieke taken of zelfs van het onderdeel van het leger waar hij voor werkt, met welke wapens hij werkt, of wie zijn collega's zijn. Van verzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is hierop meer uitgebreid en gedetailleerd te antwoorden.

Dit geldt te meer nu het vermeende profiel van zijn vader aan de oorsprong ligt van zijn aangevoerde vrees voor de taliban. Het gebrek aan een eigen militaire achtergrond en zijn beweerde beperkte opleiding vormen dan ook geen afdoende verklaring voor de lacunes in zijn kennis. Bovendien merkt de Raad dat verzoeker op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op 1 september 2021 bij het CGVS minstens 19 jaar oud was. Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen omtrent de werkzaamheden van zijn vader. Deze vaststelling klemt des te meer gezien verzoeker in het bezit is van documenten waarin bepaalde zaken waarover hij werd bevestigd worden belicht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker niets over de tewerkstelling van zijn vader kan vertellen dat niet vermeld staat in deze documenten en dat hij daarnaast zelfs niet alle informatie kan verschaffen die wel in deze documenten staat vermeld. Verzoeker is aldus niet volledig op de hoogte van alle informatie die hij neerlegt, terwijl redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij bekend is met de inhoud van deze documenten die aan de basis van zijn vluchtrelaas liggen. Verzoeker ging naar school en er blijkt niet dat hij niet zou kunnen lezen; bovendien had hij de mogelijkheid om zijn familieleden te bevragen over de inhoud van deze documenten.

5.5. De commissaris-generaal motiveert voorts terdege dat verzoeker zijn verklaringen over het gedrag van de taliban evenmin aannemelijk weet te maken.

Vooreerst strookt het geduld dat de taliban oefenen door eerst zeven maanden lang zo goed als niets te ondernemen, niet met het doortastende gedrag van deze organisatie en staat dit in schril contrast met verzoekers verklaringen over hun gewelddadige attitude (*“Taliban zijn terroristen, onbeschaafde dieren, ze dwongen mensen om met hen te werken”*, NPO, p. 22). De door verzoeker geschetste gang van zaken waarbij de taliban zeven maanden lang genoeg zouden nemen met louter mondelinge en schriftelijke waarschuwingen terwijl niet werd ingegaan op hun eis, valt niet in overeenstemming te brengen met het genadeloze karakter dat verzoeker hen toeschrijft.

Voorts weet verzoeker ook niet aannemelijk te maken dat ze hem bij de beweerde ontvoering zouden willen rekruteren. Uit landeninformatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Verzoeker brengt geen elementen bij die hier een ander licht op werpen. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt, slaagt verzoeker er niet in concreet aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban: *“Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U verklaart geen speciale vaardigheden te hebben en gerekruteerd te zijn geweest omdat uw vader bij het leger zat (CGVS p. 22). Die omstandigheid maakt het echter net minder geloofwaardig dat de Taliban u zou willen rekruteren: hun vervolging van uw vader maakt het duidelijk minder aannemelijk dat u loyaal zou worden aan de Taliban.”*

Verzoeker doet dit alles af als loutere vooronderstellingen, maar blijft bij ongefundeerde kritiek aangezien de voorgaande appreciatie wel degelijk ruimschoots steun vindt in objectieve landeninformatie en de eigen verklaringen van verzoeker. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de vaststellingen met betrekking tot de onaannemelijkheid van zijn verklaringen omtrent het gedrag van de taliban zouden zijn gebaseerd op zuivere speculatie, losse vermoedens, vooroordelen of intuïtieve elementen.

5.6. De overige motieven in de bestreden beslissing, met name de weinig aannemelijke verklaringen omtrent het op korte tijd georganiseerd krijgen van zijn vertrek uit Afghanistan alsook het nalaten om internationale bescherming te vragen in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde, die terecht zijn en determinerend, laat verzoeker volledig ongemeoid. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.7. Zijn betoog dat hij over zijn ontvoering gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad acht het voorafgaande voldoende om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen, gelet op de onaannemelijkheden, het gebrek aan logica en de onwetendheden die worden vastgesteld. Alles samen genomen maakt dat verzoekers verklaringen over de beweerde tewerkstelling van zijn vader als militair en over zijn vermeende problemen met de taliban ongeloofwaardig.

De voorgelegde documenten – die wegens hun inhoud, waarvan verzoeker overigens geen kennis heeft, en (zeer) beperkte bewijswaarde niet volstaan – worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen.

5.8. Alles wat voorafgaat in acht genomen, besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te verantwoorden of te weerleggen. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd en worden integraal overgenomen.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht, te meer verzoeker het profiel van zijn vader onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt, waaruit volgt dat hij ook zijn eigen vrees, gebaseerd op dit profiel, niet aannemelijk maakt.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het leven onder het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

5.10. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

6.3. Wat betreft de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, wordt eraan herinnerd dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele

bedreiging die kan worden aangemerkt als ernstige schade (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Er kan dus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van een van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond en verzoeker bij terugkeer op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals voorgelegd door beide partijen, volgt dat de oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, inclusief de gezondheidszorg en voedseltoegang, in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afgaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe.

Bijgevolg kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen, laat staan door handelingen of een nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij voert niet aan noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Met een loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de

Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen zoals de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog voorkomt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toege-nomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 werden gecodeerd als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de EUAA "Country Guidance: Afghanistan".

Wat betreft zijn daadwerkelijke bestemming bij terugkeer naar Afghanistan, wordt vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er nog wel sprake van een bepaalde mate van willekeurig geweld waarvan burgers het slachtoffer worden, maar er blijkt niet dat dit (willekeurig) geweld een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 136-138).

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet dienstig betwist en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die hier anders over doen denken. Hij maakt derhalve geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. Door te verwijzen naar algemene informatie uit 2021 en 2022 brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie van 2023 zoals aangebracht door verweerder bij aanvullende nota van 13 oktober 2023. Uit de beschikbare actuele informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

6.5. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te

zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES